MAEŞTRII CARE AU OBŢINUT NEMURIREA FIZICA

CEI 18 SIDDHASI FAIMOŞI AI INDIEI ŞI TRADIŢIA YOGA

Cuvânt înainte

Tradiţia celor 18 Siddhasi, maeştri supremi in yoga poate fi înţeleasă şi apreciata prin reinţelegerea istoriei lor, învăţăturilor lor şi a contribuţiei în domeniile yoga, medicina şi alte domenii auxiliare, precum alchimia şi chimia sau cercetările cu privire la manuscriptele vechi pe care ei le-au lăsat. Ea îşi are originea, izvorul în marele yoghin Shiva, încarnare a lui Dumnezeu care în infinita sa compasiune a luat forma umană pentru a revela ştiinţa Yoga, cale de atingere a Absolutului, a comuniuni cu Dumnezeu.

Istoria Siddhaşilor trebuie să fie scrisă. În prezent ea consta dintr-o colecţie largă de lucrări, în mare parte manuscrise din frunze de palmier ameninţate de furnici şi degradare. Scrise în complicata şi obscura limbă tamil, lucrările Siddhaşilor sunt extrem de neglijate. Ei utilizează un limbaj ambiguu şi obscur. Ei abordează acest limbaj în mod intenţionat, având în vedere ca ei se adresează atât ascultătorilor obişnuiţi cât şi celor adepţilor cu o inteligenţă spirituala deosebita care găsesc un sens profund mistic printre rânduri. Textele reprezintă o cutie închisă de comori mistice încuiate cu lacătul ignorantei şi numai practicanţii Yoga Siddha sunt capabili să descifreze poemele şi să dezvăluie adevăratul înţeles al acestora.

Informaţiile au fost preluate şi comentate din cartea Babaji and the 18 Siddha Kriya Yoga Tradition by M. Govindan.

Cei 18 siddhasi

În următorul tabel sunt prezentate cele 18 mari personalităţi spirituale ale Indiei, locul în care aceştia au obţinut Soruba Samādhi, discipolii acestora şi contribuţia lor la dezvoltarea culturii şi ştiinţei.

Harta Indiei şi Sri Lanka este foarte folositoare şi include locuri asociate cu Siddhasii.

Numele	Locul în care au obţinut soruba samādhi	Gurul	Discipol
Nanadi Devar	Kasi (Benares)	Shiva	Thirumo lar Patañjal Dakshin moorthy Romaris Sattamu
Agastyar	Ananthasaya na	Shiva	Boganat ar Babaji Thiruva var Macchar uni
Thirumool ar	Chidambarăm	Nandi	
Boganathar	Palani	Agastyar Kalangi Nathar	Babaji Konkan ar Karovoo r Idai Kád
Konkanava r	Timpati	Boganat har	557
Macchamu ni (Matysendranath)	Thiruparrunk undram	Agastyar Punnake esar	Gorakna

		Pasundar	
Goraknath	Poyur (Girnar)	Dattatreya (Vishnu) Maccha muni Allama Prabu	Nāgārju
Sattamuni	Stirangam	Nandi Dakshina murthy	Sundara dar Paamba
Sundaranandar	Kudal (Madurai)	Sattamuni Konkanavar	
Rama Devar (Jacob)	Alagar Mălai	Pulastyar Karuvoorar	
Kudambai	Mayavaram	Alukkani Siddha (discipolul lui Idai Kádár)	
Karuvoorar	Karuvay (Karur)	Boganathar	Idai Kád
Idai Kádár	Thiruvanmalai	Boganathar Karuvoorar	Kudamb Alukkan
Kamalamuni	Aarur (Tiruvarum)		

Valmiki	Ettikudi	Narada	
Patañjali	Rameswaram	Nanadi	
Dhanvanthri	Vaideeswaran Kovil		
Paambatti	Harisankaran Kovil	Sattamuni	

Kaya kalpa este ştiinţa siddhaşilor din Tamil de reîntinerire a corpului fizic folosind preparate din ierburi şi minerale.

Continentul pierdut, Kumari Kandam

„Silappadikaran", unul din cele 5 poeme epice tamil scrise în primul secol e.n. de către Ilando Adigal face frecvente referiri la o mare intintere de pământ numita „Kamari Nandu" (în zilele noastre este identificată ca fiind Lemuria ori Gondwana de către occidentali). Tamilul reprezintă regiunea din sudul extrem al Indie şi a făcut parte din vechiul continent Kamari Nandu. Se spune ca vechiul Madurai a fost locul academiei de literatura din Tamil (Tamil Sangam) şi Kavatapuram sau Muthor a fost capitala Regatului Pandyan. Comentatorii tamil menţionează două mari fluvi în Tamilkam: Kumari şi Pahroli. Distanta dintre aceste două râuri era de aproximativ 1.000 de mile şi era divizata în mai multe state. Acest teritoriu era străbătut de munţi cu o uimitoare varietate de flora şi fauna (vezi harta India în 30.000 i. H.) India peninsulara se extindea foarte mult formând un continent care atingea Africa în vest şi Australia la sud. Din 30.000 i. H. şi pana în 2700 i. H. au avut loc cataclisme naturale ca rezultat al cutremurelor şi erupţiilor vulcanice care au afectat periodic suprafaţa pământului şi platformele oceanice. În timp ce continentul Lemuria se scufunda în partea de vest, populaţia a migrat către Asia, Australia şi

teritorii din Pacific. Lemurienii au colonizat dasemenea America de Nord şi de Sud, valea Nilului, unde au ajutat la formarea civilizaţiei egiptene. De asemenea, mulţi sau îndreptat către Atlantida. Cronicele chinezeşti susţin ca foarte mult aur se extrăgea din muntele Meru care făcea parte din proeminenţii munţi Mani Mălai din Lemuria.

Dintre locurile amintite asociate cu cei 18 siddhasi, în afară de Kasi (Benares) şi Poyur (Girnar), toate se afla în sudul Indiei, în special în Tamil Nadu. Literatura veche Tamil scrisa de Siddhasi vorbeşte despre mişcări ale continentelor şi activităţi seismice. Ca urmare a acestor transformări Agastyar (gurul lui Babaji) să mutat către nord, în munţii Pothigai, la nordul cărora se afla acum Trivandrum. Literatura şi civilizaţia culturala a siddhaşilor s-a născut aici şi a continuat până în zilele noastre fără întrerupere. Mai târziu Agastyar şi alţi tamili au migrat către teritoriile care în zilele noastre sunt cunoscute sub numele de Java, Indonezia şi Cambodgia. Cea mai veche civilizaţie din întreaga lume a fost cea dezvoltată de dravidieni în sudul Indiei, civilizaţie asociata cu cultul marelui yoghin Shiva, reprezentare a lui Dumnezeu, care a luat o forma umană pentru a revela yoga, calea de atingere a Perfecţiunii şi a comuniunii cu Dumnezeu.

Dovezi ale prezentei siddhaşilor în America!

În America Centrala şi de Sud sunt dovezi copleşitoare ca aici au sosit acum mai bine de 2000 de ani maeştrii spirituali din India. În templele din Mexic şi până în Perú au fost găsite sculpturi ale unor zeităţi hinduse cum ar fi Shiva sau Ganesha, zeul cu cap de elefant. Legendele incaşilor, maiaşilor şi aztecilor vorbesc despre faptul ca la originile culturii lor se afla învăţători înalţi, cu barba şi îmbrăcaţi în robe albe care erau capabile să realizeze miracole în ceea ce priveşte stăpânirea ploii şi a focului. Este o confirmare a faptului că Siddhasi au efectuat călătorii către ţinuturi îndepărtate.

THIRUMOOLAR

Tradiţia spune ca Rishi Sundaranatha (Thirumoolar) a fost unul din discipolii lui Nandi Devar şi a trăit pe muntele Kailas, domiciliul

Domnului Shiva. El s-a întâlnit cu prietenul sau bun, precum şi coleg-discipol Agastyar (gurul lui Babaji) în Munţii Pothigai din sudul Indiei. A fost un jivanmukta (persoana eliberatain viaţa), care l-a realizat pe Dumnezeu şi a cărui naştere nu a fost rezultatul karmei trecute. S-a născut la alegerea sa din compasiune pentru umanitatea ignoranta. Traversând răul Cauvery el a ajuns la Tiruvavaduturai, unde s-a închinat zeităţii locale şi a părăsit templul şovăielnic. În timp ce mergea pe malul răului el a fost martorul unui eveniment care l-a impresionat profund. O cireada de vaci îndurerate, cu lacrimi în ochi, erau adunate în jurul pastorului lor mort, Moolar. Rishi Sundaranatha (Thirumoolar) a fost cuprins de o nemărginită compasiune pentru animale. El şi-a lăsat corpul fizic într-o groapa adâncă şi folosindu-se de puterile sale yoghine, a transmigrat în corpul pastorului. Animalele s-au bucurat de acest miracol şi l-au atins cu afecţiune. Rishi Sundaranatha (Thirumoolar) a mânat cireada către casa lui Moolar, pastorul. I-a spus sotiei ca el nu mai vrea să stea cu ea şi a mers la o mănăstire locala care l-a găzduit peste noapte. A doua zi s-a hotărât să îşi continue drumul şi s-a întors la locul unde şi-a lăsat corpul, ferit de animale şi păsări. Spre marea s-a dezamăgire a constatat că a dispărut corpul. S-a aşezat în meditaţie şi a realizat ca însuşi Domnul Shiva a luat corpul pentru ca în corpul tânărului pastor să devină cel ales de Shiva pentru a dezvălui misterele vieţii. De acum înainte el a fost cunoscut sub numele de Thirumoolar, cuvântul „thiru" însemnând „sfânt". El a rămas lângă satul Chidambarăm (Tillai), unde se afla vechiul templu al lui Shiva sub aspectul de Nătărăja, Regele Dansului. Lângă un copac Banyan, el şi-a petrecut zilele şi nopţile în contemplaţie mistica. Tradiţia spune ca la sfârşitul fiecărui an el îşi întrerupe meditaţia pentru a recita o strofă din patru versuri care cuprind cunoaşterea pe care a realizat-o în timpul anului. El a continuat aceasta acţiune timp de 3.000 ani. A creat 3.000 de strofe poetice intitulate „Mantra Mălai", „Ghirlanda de mantre", aranjate în 9 cărţi numite tantre şi o prefaţă. În zilele noastre acesta lucrare este cunoscuta sub numele de Thirumandiram, una dintre cele mai mare lucrări despre yoga şi adevăruri mistice care s-a scris vreodată.

Thirumoolar a proclamat ca a trăit timp de eoni într-un corp transformat spiritual:

„După ce am devenit una cu picioarele de gratie ale Divinului Nandi (adică Taurul, Supramentalul Ishvara, Maestrul Suprem al

Existentei) şi am văzut jocul nepieritor al Divinului în Lumea de Aur a cunoaşterii am trăit o incomparabil de lunga viaţa de zeci de milioane de yugas".

„Atunci când corpului i se permite să dobândească voinţa de a trăi mereu, el va trăi pentru nenumărate decade de milioane de ani. Cu ajutorul lumini Soarelui şi a Lunii care se afla care se afla în Muladhara, chiar şi parul devine suplu, strălucind şi răspândind lumina".

„Dacă Bindu (o manifestare joasa a energiei pranice) este reţinută în corp, viaţa niciodată nu-l va părăsi".

„Am realizat extatica Gratie a lui Shakti manifestata chiar în trupul de carne".

AGASTYAR

Agastyar, patronul sfânt din Tamil Nadu, sudul Indiei, a devenit o figura de mitologie. El este înconjurat de diferite legende din toate timpurile. Referinţe despre el se găsesc atât în literatura tamililor dravidieni cât şi în cultura rigvedica din nordul Indiei. În Rig Veda este prezentat ca unul dintre cei mari 7 rishi ai perioade vedice. Multe imnuri vedice sunt atribuite lui.

Conform legendelor vedice, Mitra, dumnezeul iubirii şi al armoniei, şi Varuna, domnul marilor, au avut o întrecere pentru a câştiga iubirea frumoasei Unaşi. Ei nu au putut face mai mult decât să depoziteze sămânţa lor fertila: Mitra într-un vas şi Varuna în apă. Agastyar s-a născut în vas şi Vasistha, unul dintre cei 7 reputaţi rishi, în apă. O interpretare corectă a acestor legende încă se mai aşteaptă. Sunt foarte multe indicaţii ca Agastyar a existat ca o persoană reala, istorica.

Tradiţia Tamil spune ca în timpul mariajului dintre Shiva şi Parvati, mulţimea prezenta de zei şi zeiţe a fost atât de mare încât echilibrul planetei a avut de suferit. Pentru a reechilibra balanţa, Domnul Shiva i-a cerut lui Agastyar să plece din muntele Kailas către sudul Indiei. Din punct de vedere geografic, plecarea lui Agastyar din sudul Indiei se divide în 3 etape distincte. În prima etapa îl găsim pe Agastyar în Agastyasrama, la câteva mile nord de Nasik, vechiul Pancavati, la limita nordica a pădurii Dandakaranya. Mariajul sau cu

Lopamudrai, fiica regelui Vidharba, precum şi întrevederea cu Rama, a avut loc aici. Agastyar este unul dintre cei mai faimoşi oameni sfinţi din sudul Indiei. El este considerat un mare înţelept şi yoghin ascetic precum şi cel mai vechi învăţător al vremurilor străvechi. Deşi era mic de statură el a fost un luptător şi un faimos vânător şi arcaş care a triumfat asupra duşmanilor barbari.

A doua perioada a pelerinajului către sud al lui Agastyar începe cu şederea sa la Malakuta, trei mile est de Badami (vechiul Badapipura), în districtul Kaladgi.

În timpul celei de a treia perioade sunt menţionate multe istorisiri legate de prezenta lui în zona munţilor Pothigai. În timpul şederi sale în centrul zonei Tamil Nadu, el a înfiinţat academia Tamil sau Sangam şi a scris multe lucrări despre gramatica, medicina, farmacie, alchimie, botanica, yoga, filosofie, religie, misticism, exorcism şi chiar magie.

Conform tradiţiei, în alte două stagi el a traversat marea către insulele indoneziene. Se spune ca el ar fi locuit o perioadă mai mare de timp în Malayezia. În a cincea perioada el a ajuns in Thailanda şi Cambodgia. Aici el a trebuit să se căsătorească cu o frumoasă localnica, Yasomati. Copilul lor Yasovarma a fost un renumit rege.

Se spune ca Agastyar a avut 12 discipoli, pe care i-a învăţat diferite arte şi ştiinţe, şi care au fost îndrumaţi de el să instruiască oamenii. Alţi proeminenţi discipoli sunt Thiruvalluvar şi Babaji Nagaraj, susţinătorul Kriya Yoga în epoca modernă. Influenta acestora în lumea din zilele noastre este deosebita. Agastyar este un mare înţelept care a condus la o fuziune între cultura arienilor nordici cu cea a dravidienilor din sud. Ashramul sau din Agastyasrama a constituit un punct care a permis atingerea armoniei, dând posibilitatea fiecărui vizitator de a se închina Absolutului, fiecare în felul său. Acolo au fost temple separate, dedicate diferitelor zeităţi. Mesajul de nemurire precum şi tehnologia spirituală a Kriyei Yoga, care a fost transmisă lui Babaji pot constitui lucruri esenţiale în epoca modernă pentru o integrare culturala de care este mare nevoie într-o lume în care telecomunicaţiile şi tehnologia computerelor formează un interdependent „oraş mondial".

BOGANATHAR

Boganathar sau Bogar este Juana Gurul lui Babaji. Gurul sau a fost Kalangi Nathar, care s-a născut în Kasi (Benares), India. El a atins statutul de nemuritor prin soruba samādhi la vârsta de 315 ani şi apoi a făcut din China un centru al învăţăturilor sale. El a aparţinut de tradiţia antica a sadhuşilor Nath (asceţi sfinţi), a căror tradiţie îşi are izvorul în Domnul Shiva, regele yoghinilor. Exista noua importante temple asociate cu aceasta tradiţie, cinci dintre ele fiind situate în Himalaya: Amarnath (unde Shiva a transmis Kriya Yoga partenerei lui, Parvati Devi Shakti, Kedarnath, Badrinath (India), Kailasanath (Tibet) şi Pasupathinath (Nepal).

Boganathar a practicat Kundalini Yoga în 4 etape. În ultima etapă el a ales muntele Palani, în sud-vestul Tamil Nadu, ca loc pentru practica yoga intensa (tapas). A atins soruba samādhi la Palani prin gratia Domnului Muruga, „Kumaraswamy", (aspect al divinităţii sub forma unui copil veşnic tânăr). Templul Kumaraswamy din Palami a devenit epicentrul activităţii sale. El a vizitat multe tari prin călătorie astrală, fizic şi chiar prin transmigraţie în alt trup. Vizita sa în America de sud a fost confirmată de populaţia băştinaşă din Chile*: „Bocha, cel care ne-a dat legea, un bărbat alb, cu barba, îmbrăcat în roba lunga, a fixat calendarul, a stabilit festivalurile şi a dispărut în timp ca şi alţii (alţi remarcabili învăţători care au venit dincolo de Pacific, conform numeroaselor legende ale incaşilor, aztecilor şi mayaşilor)"*. El a stabilit o întâlnire cu mulţi siddhasi, chiar înainte de începutul prezentei Kali Yuga, în 3102 i. H., pentru a determina cea mai bună cale de evoluţie spirituală pentru progresul umanităţii în perioada de întuneric ce urma sa vina. Yoga iubirii şi a devoţiunii, Bhakti Yoga, a fost considerata cea mai bună metoda. Boganathar a fost însărcinat de către siddhasi să definească ritualurile zeităţii lor favorite „Palaniandavar", Domnul Muruga. Statuia acestei zeităţi a fost creată dintr-o substanţă care să dureze pe tot parcursul Kali Yuga. Cea mai cunoscuta substanţa, granitul se deteriorara după mii de ritualuri. Astfel ca Boganathar a creat aceasta statuie din 9 ierburi secrete şi ingrediente chimice, care au făcut-o mai tare decât granitul. 8 ingrediente au fost combinate pentru statuie, iar a noua a fost folosita pe post de catalizator, pentru a o solidifica. În timpurile moderne cercetătorii de ştiinţă care au încercat să determine compoziţia statuii,

au rămas uimiţi când au constatat că aceasta nu poate fi distrusă nici chiar prin lovituri puternice. Compoziţia statuii a rămas un mister. Urme de substanţă rămân în urma ritualurilor de îmbăiere şi aceasta favorizează progresul spiritual atunci când apa este băută de adoratori.

Kalangi Nathar (gurul lui Boganathar) a decis să intre în singurătate, în starea de samādhi pentru o perioade de 3.000 de ani. El i-a cerut lui Boganathar prin telepatie să plece din Tamil Nadu către China pentru aprelua misiunea lui. Boganathar a călătorit în China pe mare, urmând ruta comerciala. În China a fost instruit de Kalangi Nathar în toate aspectele ştiinţei Siddha. Acestea includeau prepararea şi uzul formulelor de ierburi kaya kalpa care favorizau longevitatea. După ce Kalangi Nathar a intrat în transa, Boganathar şi-a asumat misiunea de a transmite mai departe învăţăturile către chinezi. Pentru a facilita acest lucru el şi-a transmigrat corpul sau vital în corpul fizic al unui chinez decedat şi de aici încolo a purtat numele de BoYang. „Bo" deriva din cuvântul „bhogam" care înseamnă fericire materiala şi spirituală. Aceasta fericire este experimentata când Kundalini Shakti, energia primordiala feminină, yin, este deşteptata şi traversează întregul până în creştetul capului către locul lui Shiva, polul yang masculin, în chakra Sahasrara, şi se uneşte cu acesta.

După un incident cu discipolii chinezi, BoYang a devenit cunoscut ca Lao-Tzu şi a fost accesibil timp de aproape două sute de ani sutelor de discipoli chinezi pe care i-a iniţiat în practicile Tantra Yoga prin care sămânţă şi energia sexuală sunt conservate şi sublimate în energie spirituală. În secolul 5 d.Hr. Confucius s-a întâlnit cu Lao-Tzu BoYang şi a făcut următoarea afirmaţie la adresa lui:

„Înălţarea Dragonului prin vânt către cer este ceva dincolo de cunoaşterea mea. Astăzi l-am întâlnit pe Lao-Tzu, care este ca un dragon". Printre chinezi, în particular taoişti, dragonul este simbolul lui Kundalini Shakti, forţa primordiala.

La sfârşitul misiunii sale în China, aproximativ 400 i. H., Boganathar cu discipolul sau Yu (căruia i-a dat numele indian Pulipani) şi alţi discipoli apropiaţi au părăsit China.

În timpul călătoriei, ei au vizitat numeroase temple în Himalaya. Mai târziu a vizitat şi Arabia. Odată cu întoarcerea sa în Tamil Nadu, el a introdus sărurile şi substanţele chimice chinezeşti. El i-a dat gurului sau Agastyar la Courtrallam pentru evaluare manuscrise cu peste

7.000 de versuri, foarte folositoare în cadrul academiei de Siddha de acolo. Acestea au fost foarte apreciate de către aceştia. Mulţi siddhasi au devenit discipolii lui în ceea ce priveşte studiul unor ştiinţe cum ar fi kaya kalpa şi yoga.

După ce a efectuat anumite tapasuri la Sathura Giri şi Shiva Giri, el a mers la Katirgama, în Sri Lanka pentru a efectua un tapas prin care să câştige gratia Domnului Muruga. Apoi a mers la Palani, unde a atins soruba samādhi. S-a retras la Katirgama, unde Babaji Nagaraj l-a întâlnit în jurul anului 211 d.Hr. …

Mai târziu, după perioada celor 6 dinaşti (220 până la 560 d.Hr.), Boganathar s-a întors cu câţiva discipoli tamil în China. El ajutat la ridicarea în anul 900 d.Hr. a templului Brihiteeswarar Shiva în Tanjore, sfătuind constructorii cum să ridice 8 tone de piatra în vârful templului, la o înălţime de peste 200 feet, o remarcabila lucrare pentru tehnologia vremurilor respective.

După ce Boganathar şi-a părăsit corpul fizic la Palani, el a continuat să lucreze în planul astral, inspirând discipolii şi devoţii, şi în rare cazuri a transmigrat în alte corpuri fizice pentru scopuri precise. Nenumărate persoane, incluzând pe Yogi S.A.A. Ramaiah, Swami Satchitananda din Yogaville, Virginia au relatat în zilele noastre întâlniri în care l-au văzut şi au fost iniţiaţi, în timpul unor experienţevizionare.

Boganathar s-a ridicat deasupra limitărilor corpului de chinez pe care şi l-a însuşit şi şi-a prelungit viaţa prin uzul ierburilor, prin tehnicile de Prāṇāyāma şi alte tehnici yoghine, atingând nirvikalpa samādhi.

„Cu mare grija şi răbdare am făcut o tableta de kaya kalpa şi am înghiţit-o;

Departe de lumea scepticilor şi nebunilor care nu apreciază înţelesul ascuns şi importanta acestui lucru;

Am trăit în tărâmul parângilor (străini);

Pentru douăsprezece mii de ani, dragii mei!

Pentru o lungă perioadă am trăit şi m-am hrănit cu vitala ojas (energia sublimata spiritual);

Datorită lui ojas vindhu am primit numele Bhogar;

Trupul a prins culoarea aurului;

Acum trăiesc în lumea de aur".

RAMALINGA SWAMIGAL
(1823 – 1874)

O scurta istorisire a vieţii lui Ramalinga

Soruba samādhi a fost atins de câteva mari suflete din timpurile moderne. Ramaliga Swamigal, sfântul din Valadur, Tamil Nadu, este unul dintre ei. El a experimentat stagii de transformare divina şi a lăsat 40.000 de versuri prin care şi-a descris experienţa. A devenit unul dintre cei mai celebraţi sfinţi din India de Sud, adorat pentru marea sa sfinţenie, cucerirea morţii şi cântecele inspirate de lauda lui Shiva. Giganţi spirituali precum Sri Aurobindo şi Madame Blavatsky l-au recunoscut pe Ramalinga ca fiind înaintaşul lor.

Ramalinga s-a născut pe 5 octombrie 1823, în satul Marudur, aproximativ 10 mile nord de Chidambarăm, locul unde se afla marele templu dedicat lui Shiva Nătărāja. La vârsta de 5 luni, tatăl sau, Ramiah Pilai, şi mama sa Chinnammai, l-au adus la templu. Când perdeaua din fata statuii lui Nătărāja s-a ridicat, flacără de camfor s-a revărsat în faţa lui; Ramalinga a ras cu voce tare şi o neobişnuită atmosfera de sfinţenie s-a răspândit în templu. Martor la o asemenea comuniune a copilului cu Domul Suprem, preotul a îmbrăţişat copilul şi-a declarat că este copilul lui Dumnezeu.

Tatăl sau a murit câteva luni mai târziu. Familia s-a mutat la Madras, unde au fost întreţinuţi de de către fratele mai mare al lui Ramalinga. Când Ramalinga avea 5 ani, fratele sau a aranjat să-l şcolarizeze cu un faimos tutore. După câteva lecţii, a început să compună extatice versuri de poezii în cinstea lui Dumnezeu. Văzând extraordinara dezvoltare spirituală a băiatului, tutorele l-a învăţat mai multe lecţii.

În timpul unei boli, la vârsta de 12 ani, fratele sau i-a cerut să îndeplinească o funcţie de învăţător religios. Congregaţia a fost atât de impresionata de capacităţile sale de a comenta versurile unui sfânt medieval sivait, Thirugnanasambândar, încât au insistat să-şi termine întreagul program de lecturi. Considerând că este voinţa Dumnezeului Suprem de a iniţia aceasta misiune a lui în această lume, Ramalinga a acceptat invitaţia devoţilor.

Foarte puţine fapte au fost înregistrate cu privire la următorii 12 ani din viaţa sa. Se pare că a fost o perioadă de intensa aspiraţie şi dorinţa de a dobândi Gratia Divina.

În 1849, Velayutha Mudalier din Thuzhuvoor, un reputat poet sanscrit din Tamil, a devenit principalul sau discipol. În următorii 25 de ani, Velayutha a scris multe cărţi care au inclus tratate despre Ramalinga Swamigal. În acest timp, Ramalinga s-a căsătorit cu Thannamal cu fiica uneia din surorile sale, dar toate încercările familiei de a-l îndrepta către o viaţă lumeasca au fost în van. Soţia sa a rămas virgina pentru toată viaţa.

În următorii zece ani, la Thiruvothiyur şi Chidambarăm, el a scris multe versuri pasionale inspirate exprimându-şi aspiraţia către lumina plină de graţie a lui Dumnezeu. În 1860 s-a mutat în satul Valadur unde a înfiinţat o casă de caritate pentru a hrăni săracii. De ospitalitate aveau parte şi călătorii precum şi bătrânii. Aproximativ zece mii de persoane au fost hrănite la inaugurarea unei ceremonii care a durat 3 zile. El şi-a extins compasiunea asupra tuturor fiinţelor vii şi susţinea ca bunătatea este inerenta în fiinţă umană. Cea mai bună formă de compasiune se manifesta prin hrănirea persoanelor care sunt incapabile să muncească indiferent de casta, credinţă, culoare, ş.a.m.d. şi prin alinarea foamei animalelor, păsărilor, insectelor şi plantelor. Dumnezeu este prezent în fiecare fiinţă. El a condamnat uciderea animalelor şi a convertit pe mulţi la vegetarianism.

La Valadur, Ramalinga a ţinut discursuri lungi în faţa discipolilor şi a primit mulţi vizitatori care veneau în special pentru a fi martori la miracole. Cei cărora le erau foame erau hrăniţi şi cei care erau bolnavi erau vindecaţi. Foarte mulţi adepţi ai diferitelor scoli filosofice îl vizitau şi dubiile lor erau rezolvate.

Cântecul divin de gratie

În 1867 Velayutha Mudalier a adunat şi publicat poemele lui Ramalinga sub titlul „Thiruvarulpa" sau „Cântecul divin de gratie". La scurt timp după publicare, un grup de persoane din Sri Lanka conduse de faimosul erudit Arumugam Navalar a publicat un pamflet prin care îl descriau ca încrezut pe Ramalinga pentru titlul ales. Ei au motivat prin faptul că acest titlu poate fi potrivit numai pentru versurile sfinţilor sivaiti vechi din Tamil. După mai multe pamflete publicate,

Arumugam Navalar i-a intentat un proces cu intenţia de a-l forţa sa schimbe titlul poemelor. Procesul a avut loc la înalta Curte de Justiţie din Cuddalore, Tamil Nadu. Ramalinga a intrat în sala de judecată numai după ce ambele părţi implicate în proces au luat loc. Când a intrat, toţi cu excepţia judecătorului englez s-au ridicat în picioare, chiar dacă îl apreciau sau nu. A mers la locul său, a făcut un gest de respect în faţa curţii şi apoi a plecat. Toţi, inclusiv Arumugam Navalar, s-au ridicat din nou în picioare când Ramalinga a pleca. Judecătorul englez care a observat cu atenţie expresia de devoţiune a fiecăruia pentru Ramalinga, l-a întrebat pe Arumugam Navalar de ce i-a arătat atâta respect lui Ramalinga. Navalar a explicat că este un obicei prin care se arata respectul sfinţilor. Judecătorul a încheiat imediat procesul, declarând ca măreţia şi sanctitatea imnurilor este meritata, mai ales ca şi criticii au fost obligaţi să se se închine în faţa sfinţeniei autorului lor.

Cântecul divin de gratie este una dintre cele mai măreţe lucrări din limbajul tamil. Scris în versuri melodioase, el exprima natura şi atributele lui Dumnezeu, sufletul şi simfonia vieţii. El descrie numeroasele stagii în realizarea Sinelui şi transformarea trupului muritor al lui Ramalinga într-un corp divin nemuritor. Ramalinga scria ca trupul sau muritor a devenit învăluit de o luminoscenta aurie şi s-a transformat într-un „trup de iubire”. El a cantat foarte mult plin de încântare extatica despre curgerea Graţiei Divine. Corpul sau „de iubire” s-a transformat într-un corp corp efervescent, „corpul de Gratie”, *Pranava deham* sau „corpul de lumina”. Spre deosebire de cel anterior, acest corp era imperceptibil simţurilor fizice. Este nepieritor şi imun la decadenta naturii. Aspiraţia sa de a se uni cu Supremul Dumnezeu a fost realizata în acest stagiu. El a afirmat:

„M-am rugat pentru un corp efervescent care pentru întotdeauna poate înfrunta vântul, pământul, cerul, focul, apa, soarele, luna, moartea, boala, armele mortale, planetele, injuriile faptelor rele şi orice altceva. El mi-a îndeplinit rugăciunile şi am un asemenea corp. Nu este un cadou egoist. Prieteni, căutaţi refugiul în Tatăl meu care este domnul Splendorii Beatifice ce aduce nemurirea chiar şi trupului material”.

Discipolii lui Ramalinga au încercat să-l fotografieze. Fotografiile afişau doar hainele lui, dar nicio parte a corpului. Unul din discipolii săi, Kandaswamy Pillai a oferit o explicaţie. Trupul lui Ramalinga a fost convertit într-un corp de lumina sublima şi nu mai

poate fi reflectat pe rama fotografica.

Trupul sau nu arunca umbră. Pentru a evita o publicitate nedorita în acest sens, Ramalinga şi-a acoperit capul şi corpul sau cu un veşmânt alb. Avea o înălţime medie şi o fată subţire. Nasul lui era lung, ascuţit şi ochii pătrunzători care scânteiau de focul spiritual. Părea slăbuţ şi mânca foarte puţin, o dată la două sau trei zile. Putea cu uşurinţă să citească mintea altora şi în mod frecvent efectua miracole, cum ar fi vindecările. Adesea se întâmplă să dispară pentru mai multe zile. Era simplu, umil, blând şi iubitor.

Templul înţelepciunii

În 1870 s-a mutat într-o coliba mica, în cătunul Mettukuppam, aproximativ trei mile la sud de Valadur. Aceasta coliba a fost păstrată până în zilele noastre şi este cunoscuta sub numele de „locuinţa sacra a miracolelor". În 1871, el le-a cerut discipolilor să construiască un „templu al înţelepciunii" proiectat de el. Ei l-au făcut în şase luni. A fost inaugurat în 25 ianuarie 1872 şi poate fi vizitat şi în zilele noastre. Are forme unice, care explica în mod simbolic procesul realizării Sinelui, aşa cum a fost experimentat de Ramalinga. Şapte perdele reprezentând pasiunile umane şi ignoranta, ascund o eterna lumina şi un variat spaţiu interior în cadrul acesteia. Aceste perdele ascund succesiv: „individualul", „viaţa însăşi", „spaţiul realităţii", „spaţiul Supremului Dumnezeu" şi diferite experienţe spirituale. Dincolo de toate aceste perdele se afla o cutie din sticla, de 5 feet înălţime, reprezentând puritatea sufletului, în interiorul căreia arde o flacără eterna, care reprezintă sufletul în adevărata sa splendoare, unit cu Lumina Gratiei Supreme (Arul perunjyoti).

Ramlinga a lăsat instrucţiuni discipolilor săi ca, în afară de arderea camforului, niciun ritual să nu aibă loc. Devoţii se roagă în tăcere, plini de iubire pentru Dumnezeu, şi intra în extaz.

„În toate trupurile din creaţia Sa..."

De la ridicarea fundaţiei templului, Ramalinga Swami a alternat între perioade de mai multe zile în solitudine în locuinţa sa şi perioade în care susţinea emoţionante lecturi despre comuniunea spirituala universala. Către sfârşitul lui 1873 el a înălţat steagul Sanmarga ca

expresie a realizării Luminii Gratiei Supreme. El şi-a sfătuit ascultătorii să mediteze asupra Domnului Lumini care îşi are locul în inima şi să se roage Luminii Gratiei Supreme. Către sfârşitul lui 1873, el a plasat afară, în faţa uşii camerei sale, lampa cu ulei pe care el o folosise înăuntru. A cerut discipolilor să se închine ei şi să-l alimenteze flacăra pentru totdeauna. El le-a cerut să-şi imagineze Lumina Gratiei Supreme manifestata în ea şi să se roage la El pentru Gratie.

În ziua de 30 ianuarie 1874, la vârsta de 50 de ani, Ramalinnga a scris şi le-a înmânat devoţilor următoarea declaraţie:

„Iubiţii mei! Nu mă veţi mai vedea pentru un timp. Nu vă faceţi griji. Aveţi grija ca Lumina din lampa (Gnana Deepam) să ardă pentru întotdeauna. Imaginaţi-vă ca Dumnezeu este acolo şi închinaţi-vă luminii. Veţi fi răsplătiţi nemăsurat. Sunt în acest corp acum şi după un timp voi intra în toate trupurile din creaţia Sa. Închideţi uşa şi încuiaţi-o pe din afară. Camera, în cazul în care se va ordona sa se deschidă, va fi goala".

După aceasta a intrat în cămara din bordeiul său. Târziu, în noapte, în timp ce devoţii afara cantau „Lumina a Gratiei Supreme, Lumina a Gratiei supreme, revarsă-te asupra noastră, Lumina a Gratiei Supreme.", brusc, un flash de lumina violet s-a răspândit din camera lui Ramalinga, simbol şi dovada a intrării lui Ramalinga „în toate trupurile din creaţia Sa". Când uşa a fost descuiata, camera a fost găsită goală. Ramalinga a dispărut fără nicio urmă. Câteva zile mai târziu poliţia a investigat dispariţia. Ei au condus o amănunţită cercetare. Toţi sătenii erau copleşiţi de emoţie, atât de mare era tristeţea lor. Poliţiştii au examinat cu atenţie zona din jurul colibei. Negăsind nicio dovadă împotriva acestui fapt, ei au concluzionat ca Ramalinga a fost într-adevăr un mare suflet care a dispărut în eter. Ofiţerii au întrebat discipolii care au fost dispoziţiile pe care le-a dat swami. Ei le-au spus că le-au dat instrucţii să hrănească săracii. Ofiţerii englezi le-au dat discipolilor 20 de rupii pentru acest scop şi s-au întors în Cuddalore.

Sfârşitul sau aminteşte de modul în care cei patru mari sfinţi sivaiti din Tamil Nadu, „nayanarii", au părăsit planul fizic. Ei au dispărut în eter sau în Divinul Dumnezeu. Spre deosebire de aceştia, Ramalinga nu a păstrat secretul asupra nemuririi sale. El l-a proclamat în mod deschis şi a invitat pe fiecare să împartă bucuria acestui lucru şi Lumina Gratiei Supreme.

Modul în care s-a transformat şi moştenirea sa

Ramalinga Swami a lăsat mai mult de 40.000 de rânduri în care a descris stagiile transformării pe care a experimentat-o. Un rezumat al acestora, aflat mai jos, arata ca ceea ce Babaji şi cei 18 siddhasi au predicat ca fiind un inspirat proces care poate aduce cel mai măreţ potenţial al umanităţii, uniunea cu Divinitatea, poate fi realizata la toate nivelele: spiritual, inteletual, mental, vital şi fizic.

Ramalinga a descris transformările succesive:

1. transformarea corpului uman muritor în „Suddha deham" sau „trupul perfect", realizând comuniunea spirituala şi devoţiunea către Dumnezeu.
2. transformarea „Suddha deham „în „Pranava deham" sau „Corpul de Gratia şi Lumina".
3. transformarea în „Gnana deham" sau „Corpul înţelepciunii", corpul Supremului Dumnezeu.

Ramalinga a declarat ca sfântul Manickavasagar, care s-a dizolvat în eter, în sanctuarul templului Nătărăja din Chidambarăm, în secolul VII d.Hr. a trecut prin aceleaşi transformări.

Ramalinga continua nu numai „să trăiască în toate trupurile din creaţia Sa", dar şi în inimile a milioane de devoţi care au fost inspiraţi prin exemplul şi versurile sale. Misiunea sa în Valadur a hrănit săracii la o scară foarte mare, în fiecare an, pentru o perioadă de aproape 130 da ani care au trecut de al dispariţia sa. Flacăra din bucătăria misiunii nu s-a stins de când a fost aprinsa în 1870. În timpul festivalului Puham din ianuarie, zeci de mii de devoţi vizitează Templul înţelepciunii din Valadur precum şi locuinţa sa de lângă Mettukuppam. Ambele au fost renovate în 1978. Ramalinga continua sa strălucească de auriul „luminii graţiei divine".

SRI AUROBINDO – UN MAESTRU CARE A OBŢINUT NEMURIREA FIZICA?

Sri Aurobindo şi cei 18 siddhasi

Una dintre puţinele persoane din timpurile moderne care au

putut cu adevărat să aprecieze măreţia transformării divine a umanităţii a fost Sri Aurobindo. În timp ce majoritatea pandiţilor şi leaderilor ortodocşi religioşi au privit scrierile siddhaşilor în care se vorbeau despre nemurirea fizica drept un produs al imaginaţiei, Aurobindo a încercat timp de 40 de ani să ajungă la un asemenea stadiu. Nu a susţinut niciodată că ar face parte din tradiţia celor 18 siddhasi, dar este evident ca transformările experimentate de Thirumoolar, Ramalinga, Aurobindo şi Mama (principalul discipol al lui Aurobindo) au fost asemănătoare.

Viziunea inspirata a lui Aurobindo a fost exprimata în „Viaţa divina" şi „Sintezele de yoga", iar experienţele sale transformatoare în poemul epic „Savitri". Ultimele două lucrări descriu în detaliu stagiile şi dificultăţile pe care le implica aceasta transformare. Pentru Aurobindo nemurirea fizica reprezintă un stagiu în evoluţia umanităţii. El este un rezultat al transformării spirituale: punctul culminant al procesului în care Conştiinţa „Supramentala „Divina coboară în planurile joase ale conştiinţei, chiar şi la nivelul inconştient al Materiei. Modul în care Aurobindo descrie acest proces de transformare şi rezultatele sale se aseamănă izbitor cu cel al celor 18 siddhasi şi cu cel al lui Ramalinga, în special în ceea ce priveşte referinţele cu privire la „corpul de aur" sau „luminoscenta aurie". Profunda sa iubire pentru umanitate precum şi orientare a către problemele lumii fizice şi acţiunile sale sunt similare cu cele ale siddhaşilor.

Aurobindo Ghose s-a născut în Calcutta, 15 august, 1872. El a studiat în Anglia de la vârsta de 5 ani până la 20 de ani. După întoarcerea în India, în 1892, Aurobindo a lucrat ca profesor de franceza şi de engleza şi mai târziu ca secretar al prinţului de Baroda. S-a căsătorit în 1901. În următorii ani, el şi-a orientat energia către idealul de independenta indian. A devenit unul dintre principalii leaderi ai acestei mişcări. Englezii l-au acuzat de subversine şi a fost trimis la închisoare, dar a fost achitat după un proces pentru lipsa de dovezi.

Întâlnirea cu Yogi Lee

În mijlocul acestor activităţi politice, pe 30 decembrie 1907, Aurobindo a întâlnit un yoghin pe nume Vishnu Bhaskar Lele. A fost

prima oară când aintalnit un yoghin în urma unei căutări. El i-a spus acestuia*: „Vreau să fac yoga, dar pentru acțiune, nu pentru sannyasa (renunțarea la lume) și Nirvāṇa”*. Cei doi au petrecut trei zile singuri într-o cameră. Lele i-a spus*: „Așază-te în meditație, dar nu gândi și îl atent la activitatea minții tale; vei vedea cum ajung în minte gândurile; înainte de a intra alungă-le departe pana când mintea va câștiga o liniște totala”.* Mai târziu, Aurobindo spunea*: „Primul rezultat a fost o serie de experiențe cutremurătoare și schimbări radicale în conștiință, care nu au fost niciodată în intenția mea… și care au fost în totala contradiție cu vechile mele idei, determinându-mă să văd cu uimire lumea ca fiind un cinematograf uriaș pe care se mișca formele universalității impersonale ale Absolutului Brahma”.* Aurobindo a intrat în starea de nirvikalpa samādhi sau ceea ce budiști fac referință ca fiind nirvāṇa, stadiul final al tradiției mistice din întreaga lume, pe care puțini l-au atins după eforturi deosebite. Dar acest punct a fost începutul pentru alte experiențe extraordinare: „Am rămas în nirvāṇa timp de zile și nopți… în cele din urmă am început să mă topesc în Superconștiința… nicio diminuare s-au cădere din experiența suprema, mai degrabă o constanta înălțare și cuprindere a Adevărului… Nirvāṇa în conștiința mea eliberata, a fost doar începutul realizării mele, un prim pas într-o lucrare completa, deci nu realizarea ultima a sufletului sau finalul culminant.”; „Nirvāṇa nu poate fi sfârșitul caii dincolo de care nimis nu mai poate fi explorat… este sfârșitul caii inferioare din Natura inferioara și începutul înaltei Evoluții”.

Aurobindo a continuat să rămână în această stare în timp ce edita ziarele sale zilnice și organiza manifestații clandestine. Înainte de o asemenea manifestație, el i-a spus lui Lele despre faptul ca ezita să țină un discurs. Lele i-a cerut să se roage, dar el era atât de absorbit de Tăcutul Brahman încât nu se putea ruga. Lele i-a spus ca nu contează; se va ruga el și ceilalți; nu va trebui dăcât să meargă la manifestație; să facă o plecăciune în fața audientei, să aștepte și cuvintele vor veni din alta sursa decât mintea. Aurobindo a urmat aceste instrucțiuni și „cuvintele au venit de parca erau dictate. Mereu de atunci, discursurile, scrierile, gândurile și activitățile exterioare veneau din aceeași sursă, dincolo de minte”. Aceasta a fost prima experiența în Supraconștiința. Discursul sau a fost minunat: „Încercați să realizați puterea care se afla în voi, încercați să o manifestați în continuu, astfel încât tot ceea ce faceți să nu fie făcut de voi ci de acel Adevăr din interiorul vostru…

pentru ca voi nu sunteţi aceasta, este ceva din interiorul vostru. Ce pot face toate aceste tribunale, toate puterile lumii, Adevărului care este în voi, acel Veşnic, acel Nenescut, Cel fără de Culoare, pe care sabia nu-l poate pătrunde şi focul nu-l poate arde?... De ce v-ar mai fi teama, dacă sunteţi conştienţi de El, care se afla în interiorul vostru?"

Aurobindo a fost arestat de poliţia britanica a doua oară, în dimineaţa lui 4 mai 1908. În curtea închinsorii din Alipore, în timpul unei perioade de exerciţii zilnice, o serie de experienţe spirituale au adus o schimbare în conştiinţa sa. El a început să-l vadă pe Dumnezeu în fiecare.

În căutarea „Secretului".

După eliberarea sa din închisoarea din Alipore, Aurobindo şi-a reluat munca revoluţionară. În urma experienţei pe care a avut-o în închisoarea Alipore, el a atins „conştiinţa supramentala" prin care adevărurile separate ale existentei – precum Pacea, Iubirea, Frumuseţea, Puterea, Cunoaşterea, Voinţa – sunt experimentate în mod total, dar independent unul de altul. Totuşi limitările conştiinţei au ieşit în evidenta în mod clar. Prin structura sa, conştiinţa supramentala divide unitatea şi cu cât coboară în planurile joase, cu atât devine mai fragmentată. Era nevoie şi de un adevăr al corpului şi al pământului, nu numai de un adevăr al spiritului şi cerului. Era nevoie de o alta Putere care să reziste în planurile joase unde natura umană este subiectul puterii de divizare. Aurobindo a început să caute cheia pentru adevărata viaţă care poate fi trăită şi aici, în sferele joase.

În februarie 1910 la un an de la eliberea sa de la închisoare, era să fie arestat şi deportat în insulele Andaman. Vocea i-a vorbit: „*Du-te la Chandernagore*". A plecat imediat cu o barcă, pe Gange, în jos.

La Chandernagore, în 1910, a găsit „secretul" pe care l-a căutat. Circumstanţele nu au fost niciodată relatate de el. Totuşi, din scrierile sale târzii, aflam ca el a fost în iad, în planurile joase ale existentei, şi asta pentru ca cineva nu se poate ridica mai sus decât poate cobora. „Cu fiecare înălţime pe care o cucerim trebuie să aducem înapoi, în planurile vibratorii joase, puterea sa şi iluminarea sa". Pentru ca Divinitatea sa coboare în noi şi să transforme natura umană, progresul nu are în vedere atât de mult înălţarea noastră, pe cât de mult ţine de

curăţarea tuturor obscurităţilor din fiinţa noastră josnica. Curăţarea subconştientului de frici, dorinţe şi dureri este un lucru de importanta primară. Cel mai jos nivel al conştiinţei umane se afla în subconştient, care este rezultatul evoluţiei vieţii în Materie. El conţine toate obiceiurile vieţii, inclusiv cel care ţine de boala şi moarte. La Chandernagore, Sri Aurobindo a atins adâncimile ultime ale subconştientului fizic. El a spus: „*Nu, nu cu cerescul sunt ocupat; mi-aş dori să fiu. Mai de graba cu sfârşitul lucrurilor care se afla în opoziţie*".

El a atins frontiera superioară a supramintii unde „magnificele valuri colorate" se topesc în Lumina alba. A trecut în alt Timp şi Spaţiu. Toate valorile s-au răsturnat. Înaltul întâlneşte josul, ambele într-un singur plan. El a pătruns în Supramental, care este adevărata baza a întregii materii şi a experimentat iluminarea în fiecare celulă a corpului. Secretul transformării a fost următorul: conştiinţa de jos este conştiinţa de deasupra.

„Auriul" supramental

Descrierile „supramentalului" sunt reminiscenţe ale descrierilor similare făcute de cei 18 sidhasi cu referire la soruba samādhi, sau *samadiul de aur*. Principalul disciol al lui Aurobindo, Mama, după prima sa experienţa a scris:

„*Era o impresie de putere, de căldură, de aur: nu era fluida, era ca sclipirea prafului. Fiecare din aceste lucruri (nu pot fi numite particule sau fragmente, nici măcar puncte, aşa cum sunt enunţate în mod matematic) erau ca aurul vivid, un praf de aur cald – nu se poate spune că era strălucitor său întunecat sau făcut din lumina, în sensul în care îl înţelegem noi. Totul era o adunare de mici puncte de aur, nimic altceva decât asta. As putea spune ca acestea atingeau fata mea, ochii mei. Şi aceasta cu o formidabila putere. În acelaşi timp, un sentiment plenitudine, de pace pentru toate puterile. Era atâta bogăţie, era atâta plinătate. Era mişcare la cota maxima, infinit mai rapida decât cineva îşi poate imagina şi în acelaşi timp era o pace absoluta, o linişte perfecta… Am observat ca în această stare de conştiinţă, Mişcarea depăşeşte forţa puterii care face ca celulele să devină o forma individuala*". Aceasta descriere este o reminiscenţa a uneia din afirmaţiile faimoase ale siddhaşilor: „*Stai în tăcere şi cunoaşte ca eu sunt Dumnezeu*".

Imobilitatea este baza puterii supramentale.

Pondicherry

După două săptămâni în Chandernagore, Aaurobindo a auzit din nou Vocea cerându-i „să meargă la Podicherry". La scurt timp după aceasta el a plecat în secret şi a scăpat la limita de poliţia britanica. Podicherry era o colonie franceza, în sud-estul coastei Indiei. Era ultimul loc în care cineva s-ar fi aşteptat să înceapă o revoluţie spirituală.

A fost dificil pentru Aurobindo în primii ani la Podicherry. Câţiva dintre revoluţionarii săi au venit cu el, aşteptând de la el să îşi rezume activităţile în acest domeniu. Dar Aurobindo nu avea nicio intenţie să facă astfel. Atunci când s-a adus în discuţie faptul că trebuie să ducă la bun sfârşit lupta sa politica, el a răspuns prompt că era nevoie „*nu de o revoluţie împotriva guvernului britanic, prin care nimeni nu poate reuşi cu uşurinţă… ci de o revoluţie împotriva întregii Naturi universale*".

Aurobindo a citit Vedele, scrierile sacre vechi, în forma lor originala, pentru prima oară în timpul primilor ani la Podicherry. A găsit în ele experienţe pe care le-a avut el însuşi şi a tradus o parte din ele în lumina experienţei sale.

În 1910, Paul Richard, un scriitor francez, a venit în Podicherry. A doua oară a venit în 1914, cu intenţia de a-l vedea pe Aurobindo şi apoi i-a propus acestuia să facă o revistă filosofica lunara bilingva, *Arya*, sau *o revedere a marilor sinteze*. Din 1914 până în 1920 Aurobindo a publicat aceasta revista precum şi cele mai multe din lucrările sale – aproape 5.000 de pagini, care au fost cuprinse în mai multe cărţi. Acestea includeau: *Via*ţa divină, în care acesta şi-a exprimat propria sa viziune fundamentala filosofica asupra evoluţiei omului; *Sintezele de yoga*, în care a descris yoga sa integrala care este în contrast cu alte discipline yoghine; *Eseu despre Gita*, în care este interpretata Bhagavad Gītā în lumina viziunii lui Aurobindo asupra coborârii „conştiinţei supramentale"; *Secretul Vedei* şi *Ciclul uman*.

În 1921, el a lăsat penelul deoparte. Ediţia finală pentru Arya a fost publicata. În următorii 30 de ani, scrierile sale au fost limitate la o enormă corespondenta precum şi poemul Savriti, care cuprinde viziunea sa desăvârşită asupra evoluţiei umanităţii, munca sa cu

subconştientul şi inconştientul, precum şi experienţa sa în ceea ce priveşte înaltele sfere de conştiinţă.

Crizele transformării

Aurobindo a văzut umanitatea la o răscruce în evoluţia ei. „*Dacă se afla un adevăr spiritual pe Pământ şi care da alta valenta naşterii noastre în Materie şi dacă în mod fundamental în natura a avut loc o evoluţie a conştiinţei, atunci omul nu poate fi ultimul stagiu al acestei evoluţii: el este o imperfecta expresie a spiritului şi mintea lui este un instrument şi o forma limitata; mintea se afla doar la jumătatea evoluţie conştiinţei, fiinţă mentala poate fi doar o fiinţă tranziţionala*".

Conform lui Aurobindo, noi am ajuns la o „criza a transformării", care este „*atât de cruciala precum a fost criza care a marcat apariţia Vieţii în Materie sau criza care a marcat apariţia Minţii în Viaţă*". Spre deosebire de crizele anterioare, umanitatea poate fi văzută ca nişte „*colaboratori conştienţi la propria noastră evoluţie*".

Totuşi, pentru Aurobindo, nu sunt forţele noastre umane care vor aduce transformarea ci o conştiinţă care înconjoară Forţa divina de deasupra.

Materia supramentala se va supune voinţei conştiinţei şi astfel va manifesta calităţile spiritului: imortalitate, maleabilitate, luminozitate, frumuseţe şi beatitudine. Vor survenii semnificative transformări fizice: „*Transformarea consta în faptul ca tot aranjamentul material va fi înlocuit de concentrări de forţă, fiecare având un mod diferit de vibraţie; în loc de organe vor fi centre de energie conştientă, puse în mişcare de voinţa conştiinţei. Nu va fi stomac sau inima, nici circulaţie şi nici plămâni. Toate acestea vor dispărea şi vor lăsa loc unui joc de vibraţii reprezentând ceea ce sunt aceste organe în mod simbolic*". Corpul vă va fi făcut dintr-o „energie concentrată care se va supune voinţei". „*Schimbarea de conştiinţă va fi factorul principal, mişcarea iniţială, iar modificarea fizică va fi factorul subordonat, o consecinţă*".

Aurobindo nu a fost deloc un teoretician ssau un scriitor de science fiction. El a scris pe baza experienţei sale şi experienţa sa legată de „transformare" are trei faze distincte: prima, o fază strălucitoare, din 1920 până în 1926, în care multe puteri şi fenomene

şi puteri miraculoase sau manifestat prin puterea conştiinţei supramentale pe care Aurobindo a manifestat-o pentru prima oară în 1910; a doua, o fază de retragere, în care Aurobindo şi principalul sau discipol, Mama, Mirra Richard, au testat pe propriile lor trupuri efectele mai multor experimente, lucrând la nivelul subconştientului şi inconştientului din 1926 până în 1940 şi a treia faza, în care eforturile au avut în vedere întreaga umanitate şi lume, din 1940 pana în prezent.

La sfârşitul primei faze, pe 24 noiembrie 1926, el a sfârşit brusc manifestarea puterilor şi miracolelor şi a anunţat retragerea în solitudine. Oficial, ashramul a fost înfiinţat sub conducerea Mamei.

Din 1926 până în 1940 el şi Mama au făcut experimente asupra somnului, mâncării, asupra legilor naturii, trecând prin multe experienţe la nivel celular şi subconştient. A fost o cursă împotriva timpului care ne aminteşte de ceea ce siddhasii au descris în ştiinţa ierburilor Kaya Kalpa prin care încercau să prelungească viaţa suficient de mult pentru a permite forţelor spirituale mult mai subtile se desăvârşească îndumnezeirea.

Pregătirea celulelor, tăcerea mentala, pacea vitala, conştiinţa cosmica au fost vehicule care au permis conştiinţei celulare şi fizice să se lărgească şi să se universalizeze. Apoi a devenit clar faptul ca „trupul este peste tot" şi nimeni nu poate transforma ceva fără a transforma totul. Aurobindo şi Mama au găsit ca transformarea completa nu este posibila pentru individ, dacă nu are loc o minimă transformare pentru tot.

„Pentru a ajuta umanitatea", remarca Aurobindo, *„nu este suficient pentru un individ să găsească soluţia ultima în mod individual pentru ca, atunci când lumina este gata să coboare, ea nu poate sta pana când planul inferior, de jos, nu este pregătit să suporte presiunea Descendentului"*.

„Dacă cineva vrea să facă munca de unul singur", spunea Mama, *„este absolut imposibil să fie făcută în mod total, pentru ca fiecare fiinţă fizica, oricât de realizata ar fi, chiar dacă aparţine unei conştiinţe a totalităţii superioare, chiar dacă ar fi făcută pentru o muncă speciala care are în vedere totalitatea, nu este decât o fiinţă parţială şi limitata. Acesta este adevărul şi legea – transformarea completa nu poate fi realizata pe cont propriu, printr-un singur corp... aşa că dacă cineva vrea să aibă o acţiune generală, sunt necesare cel puţin un număr minim*

de fiinţe fizice".

A treia faza

Cu această idee, perioada muncii individuale a sfârşit în 1940, iar Sri Aurobindo şi Mama au început al treilea stadiu al muncii lor de transformare. În timpul acestei faze, orientarea a fost către o transformare globală. „*Acest ashram a fost creat... nu pentru renunţarea la lume ci ca un centru şi un loc unde are loc evoluţia altei forme de viaţă*". Ashramul a fost organizat pentru a fi deschis tuturor tipurilor de activităţi care ţin de natura creativa, precum şi pentru toate tipurile de individualităţi, bărbaţi, femei şi copii, din toate clasele sociale.

Activitatea în lume a fost de o importantă primară: „*Viaţa spirituala găseşte expresia cea mai potenta în omul care trăieşte o viaţă obişnuită prin puterea Yoga... Printr-o uniune a vieţii interioare cu cea exterioara, umanitatea va fi ridicata şi va deveni puternica şi divina*".

Dilema leaderilor evoluţionari

Cea de-a treia faza a crescut dilema pe care Sri Aurobindo şi Mama au încercat să o rezolve la sfârşitul celei de a doua faze. Aflându-se faţă în faţă cu rezistenta colectiva a subconştientului şi inconştientului, ei s-au întrebat dacă ar putea să realizeze o transformare a sinelui individual în izolare fata de alţii şi apoi să se întoarcă să ajute umanitatea, ca lideri evoluţionari. Ei au decis împotriva acestei strategii, deoarece, după cuvintele lui Aurobindo, ar rezulta un gol între ei şi umanitate.

Sri Aurobindo spunea: „Odată începută, munca nu va avansa rapid chiar de la începutul stagiului decisiv. Pot fi secole întregi de efort... Chiar dacă prima schimbare decisiva este atinsa, este cert ca nu toată umanitatea va fi capabilă să se ridice la acel nivel. Va fi o diviziune între cei care vor fi capabili să trăiască la nivelul spiritual şi cei care vor fi capabili să trăiască în lumina care coboară de la acest nivel către nivelulmental. Şi mai jos de acestea va fi o mare masa influenţată de realitatea superioară dar care nu va fi pregătită pentru

lumina. Dar chiar şi aceasta va fi o transformare şi un început care nu a mai fost atins nici pe departe".

Aceasta inevitabila diviziune şi „gol" care se va produce sunt probabil motivele pentru care Aurobindo şi Mama nu au coborât „supramentalul" în propriile lor corpuri şi eventual să-l menţină acolo. Şi mai mult, nu cumva „corpul de aur" al siddhaşilor, al lui Ramalinga şi al chinezilor taoişti este doar o fază de început a lungii transformări colective a întregii umanităţi?

În efortul sau de a încerca să rezolve aceasta problema, autorul cărţii Babaji and the 18 Siddha Kriya Yoga Tradition, Marshall Govindan, a vizitat Pondicherry şi Valadurul. El a amintit o frază pe care a văzut-o cu mulţi ani în urmă, prin care Aurobindo şi Mama afirmau ca *„ceea ce ei au încercat să atingă a fost deja atins de Ramalinga Swami cu doar 100 de ani în urma"*. El s-a întâlnit cu T.R. Thulasiram în Podicheri şi a aflat că au fost publicate de către acesta două volume de lucrări, *Arut Perum Jothi* şi *Corpul fără de moarte*, în 1980, care conţin subiectele de discuţie care au fost avute în vedere la întâlnirile cu Mama în ceea ce-l priveşte pe Ramalinga, precum şi tot ce a scris Aurobindo despre Ramalinga.

În studiul sau exhaustiv, Thulasiram a observat: *„Sri Aurobido a ajuns să înţeleagă în ultima parte a vieţii sale ca puţin yoghini au atins transformarea supramentala ca o siddhi (putere supranaturala) personala menţinută prin Yoga-Siddhi şi nu ca o dharma (lege) a naturii"*.

Fascinantul studiu al lui Thulasiram aduce dovezi ca experienţele transformatoare ale lui Thirumoolar, Ramalinga, Aurobindo şi Mama au fost toate asemănătoare. „Luminoscenta aurie" pe care Aurobindo a manifestat-o la moartea sa ne aminteşte de „corpul de aur" al imortalităţii la care s-a referit Ramalinga şi cei 18 siddhasi.

Moartea lui Sri Aurobindo

Către sfârşitul lui noiembrie, 1950, Sri Aurobindo a început să manifeste simptomele unei boli de sânge, care a revenit din timp în timp pe parcursul a mai multor ani. În contrast cu ocaziile anterioare, el a spus că nu îşi va mai folosi puterile yogine pentru a se vindeca.

Când a fost întrebat de ce, el a spus: „*Nu pot explica, nu veţi înţelege*”. Pe 4 decembrie simptomele au dispărut în mod miraculos. Dar târziu, în acea noapte a devenit evident ca el se va retrage pentru un scop bine definit. Pe 5 decembrie, în 1950, el a decis să amâne aceasta pana când corpul va arata semne de descompunere. Corpul a căpătat o nouă strălucire, „*o luminoasa mantie de luminoscenta aurie în jurul lui*”, după cum a fost descrisa de Mama. Mulţi alţii au relatat despre aura aurie din jurul lui. Pentru mai mult de patru zile corpul a rămas intact, cu o persistenta nuanţa aurie. Pe 8 decembrie Mama i-a cerut lui Aurobindo, într-o întâlnire oculta, să se reîntoarcă la viaţă, dar el a răspuns astfel conform mărturisirii Mamei: „*Mi-am părăsit acest corp cu un scop precis. Nu îl voi lua înapoi. Ma voi manifesta din nou prin primul Corp Supramental construit prin Calea Supramentala*.”… „*Lipsa de receptivitate a pământului şi a oamenilor*” a spus Mama pe 8 decembrie, „este *cea mai responsabila pentru decizia lui Sri Aurobindo în ceea ce priveşte corpul* său”. Pe 9 decembrie, dimineaţa, după mai mult de 100 de ore, corpul a început să arate primele semne de descompunere şi a fost îngropat dimineaţa, în curtea ashramului.

Scrierile lui Sri Aurobindo continua sa ne furnizeze o viziune pentru evoluţia noastră colectiva şi importanţi indicatori pentru fiecare individ astfel încât să atingem o transformare divină a vieţii.

MAEŞTRII CARE AU OBŢINUT NEMURIREA FIZICA DIN ZILELE NOASTRE

Swami Pranabananda

În afară de renumitul yoghin sihastru din Himalaya, Babaji, găsim numeroase referinţe la yoghini care au atins nemurirea şi care mai trăiesc şi în zilele noastre. În cartea lui Yoganada, găsim referire la sora lui, Mataţi, de asemenea nemuritoare. Ea trăieşte alături de Babaji în munţii din Himalaya din apropiere de Badrinath. În cartea Babaji and the 18 Kriya Yoga Tradition, se face referinţă la ashramul lui Babaji din Himalaya, numit „Găuri Shankar Peetham”, unde Babaji trăieşte alături de sora lui şi un cerc de discipoli apropiaţi. Dintre aceştia doar sora lui şi Amman Pranabananda au atins nemurirea fizica

prin soruba samādhi. După cum se menţionează şi în cartea lui Yogananda, Swami Pranabananda, „sfântul cu două corpuri", la sfârşitul încarnării sale anterioare, a ieşit în mod conştient din corpul sau fizic prin mahasamadhi, în faţa discipolilor săi. El a spus că va renaşte în curând şi apoi va pleca în Himalaya unde va trăi alături de Babaji. La câţiva ani după moartea sa el s-a născut într-un alt corp şi şi-a reamintit încă din copilărie de viaţă să anterioara şi legătura cu Babaji. Astfel, a plecat în Himalaya, în căutarea gurului sau nemuritor. Prin graţia lui Babaji, acesta ajuns la El. După ce a practicat kriya yoga intensiv, sub îndrumarea lui Babaji, el a atins stadiul care conferă nemurirea, soruba samādhi. El serveşte acum ca o sursă de inspiraţie pentru mulţi căutători spirituali.

Contele de Saint Germain

În cartea „A trăi cu Lumina", publicata în limba romană la editura For You, Jasmuheen aminteşte de Contele de Saint Germain. El este un Emisar al Marii Fraţii Albe, lucrând pe Raza 7 a Ordinii Ceremoniale şi Magiei – şi este cunoscut în planurile eterice ca Maestrul Ragoczy.

Mulţi considera ca el ar fi fost cel care ar fi scris cărţile lui Shakespeare şi ca în încarnarea anterioara ai fi fost Merlin.

În timpurile moderne, el este cunoscut pentru cărţile sale, Tratat despre sinele superior, scrisa prin chanelling de Godfre Ray King, în 1930.

St. Germain a petrecut 85 de ani cu Frăţia Trans Himalayana şi cu maeştrii El Morya, Kuthumi şi Diwhal Khul. Ei au transmis prin chanelling, prin Madame Blavatsky, literatura originala teozofica. Se mai spune şi că ar fi instrumentat formularea Constituţiei Americane şi a Declaraţiei de Independenta.

Se crede că s-a născut în 1561 şi este mai bine cunoscut drept Contele de Saint Germain. Este cunoscut ca Regent pentru Europa şi este preocupat, în special, de evoluţia conştiinţei în zona. Ca mare linevist, el vorbea toate limbile europene, era un spadasin expert, un maestru vilonist şi poseda o extraordinara memorie a minţii şi o memorie fotografica.

Era independent financiar, iar legendele îl prezintă drept Maestru Alchimist, capabil să transforme metalul obişnuit în aur de

calitate înaltă, care nu îşi pierde niciodată luciul. Se spune despre el ca nu mânca şi nu bea niciodată şi ca păstra o înfăţişare tânără, a unui om în jur de 40 de ani. Pentru ca a trăit atât de mult timp ca nemuritor, îşi regiza în mod constant moartea şi apoi îşi asuma o alta personalitate.

Alte referinţe

Leonard Õrr, fondatorul organizaţiei Rebirthing afirma *in Yoga vieţii veşnice – Vrishvahan Samādhi (Soruba)* ca în 1977 a întâlnit primul yoghin nemuritor. De atunci încoace, el spune ca a mai întâlnit şi alţii, care aveau cel puţin 300 de ani. El spunea ca nemurirea fizica nu prezintă interes decât dacă o persoană şi-a păstrat corpul în bune condiţii cel puţin 200 de ani. Jasmuheen aminteşte de Bhartriji, un yoghin în vârstă de 2000 de ani. Conform celor spuse de Leonard Õrr, Bhartriji locuieşte tot în ashramul din satul Bhartara, în districtul Alwar, Rajastan, India.

Paul Brunton, în faimoasa carte „India secreta" face referiri la maeştrii nemuritori. El spune ca a întâlnit yoghini demni de încredere care i-au vorbit de maeştrii lor nemuritori care au sute sau mii de ani. Găsim în această carte referinţe la trei maeştrii nemuritori.

BABAJI

Babaji – maestrul nemuritor din Himalaya

Credeţi că poate fi atinsa desăvârşirea fiinţei umane în toate planurile fiinţei umane? Dacă da, atunci Babaji este exemplul viu de lângă noi, model al compasiunii care a făcut o promisiune solemna omenirii în faţa discipolului lui Lahiri Mahasaya, Ram Gopal: „Nu-mi voi mai părăsi niciodată forma fizica. Ea va rămâne mereu vizibila, cel puţin pentru un mic număr de aleşi".

Colţurile stâncoase ale Himalayei de nord, din apropiere de Badrinarayan, sunt binecuvântate pana astăzi de prezenta vie a lui Babaji. Maestru sihastru îşi păstrează aceeaşi forma de milenii.

În România cartea „Autobiografia unui yoghin" scrisa de Paramahansa Yogananda ne furnizează informaţii preţioase

referitoare la viaţa marelui maestru. Am avut însă ocazia de a lua legătura prin internet cu câţiva discipoli din SUA ai lui Marshal Govindan cel care a avut marea şansă de a-l întâlni pe Babaji, fondatorul Kriya Yoga. În anul 1988, Babaji i-a cerut să iniţieze şi alte persoane în Kriya Yoga. În Octombrie 1999, Govindan a fost binecuvântat de Babaji Nagaraj cu „darshan", lângă ashramul acestuia de lângă Badrinath, Himalaya.

În cartea „Babaji And The eighteen Siddha Kriya Yoga Tradition" („Babaji şi tradiţia Kriya Yoga a celor 18 Siddha"), Marshal Govindan ne dezvăluie informaţii interesante cu privire la Babaji. Ma voi margini la acestea pentru ca această carte nu a fost încă tradusa în limba romană.

Naşterea şi copilăria lui Babaji Nagaraj

În anul 203 după Hristos, pe 30 noiembrie, într-un mic sat actualmente cunoscut sub numele de Paragipettai, în Tamil Nadu, India, lângă locul unde răul Cauvery se varsă în oceanul Indian s-a născut cel care avea să primească numele de Nagaraj. Numele dat de părinţii săi, înseamnă „regele şerpilor" şi a fost ales în onoarea forţei primordiale care sălăşluieşte în interiorul fiinţei umane „Kundalini Shakti". Naşterea copilului a avut loc în timpul sărbătorii „Kartikai Deepam", „Festivalul luminilor". Festivalul celebrează triumful forţelor luminii asupra forţelor întunericului. Tamilii celebrează victoria zeităţii lor Murugan, fiul lui Śiva, asupra demonilor care ameninţau să stăpânească lumea. Din punct de vedere astrologic, naşterea sa a avut loc sub auspiciile stelei Rohini, aceeaşi stea sub care Domnul Krishna, marele avatar, una din încarnările lui Dumnezeu, a fost născut pe 20 iunie, 3228 I.H. (Sathya Sai Baba, 1977, p.90). Momentul naşterii lui Babaji nu putea fi ales mai bine, având în vedere ca acesta avea să manifeste măreţia Domnului Krishna şi a lui Muruga.

Părinţii copilului erau descendenţii familiei de brahmani Nambudri, care au emigrat în acest sat de coasta, sute de ani în urma de pe coasta Malabar, care actualmente se afla în statul Kerala. Preoţii faimosului templu himalayan, Badrinath provin din aceeaşi casta. Lângă acest templu Nagaraj s-a transformat într-un mare siddha, actualmente cunoscut sub numele de Babaji. Tatăl lui Nagaraj a fost

preotul principalului templu din sat. Acest templu era ridicat Domnului Shiva. În primii ani ai copilăriei Nagaraj a fost influenţat de practicile religioase şi ceremoniile care erau celebrate în templul tatălui său.

Paragipettai se afara la numai şaptesprezece km distanta de templul Chidambarăm un renumit loc de pelerinaj care are formoase imagini ale lui Shiva sub aspectul de Nătărăja, dansatorul cosmic. Imaginea Nătărăja se afla sub un acoperiş cu 21600 sigle din aur masiv reprezentând media numărului de respiraţii a unei fiinţe umane într-o zi. Siglele sunt susţinute de 72.000 de cuie din aur care reprezintă 72.000 de nadis-uri (canale energetice ale corpului uman). Marele maestru spiritual Thirumoolar a atins soruba samādhi (desăvârşirea spirituala a tuturor structurilor fiinţei care în mod implicit aduce imortalitatea corpului fizic) în urmă cu câteva mii de ani. Această experienţă transformatoare a marelui maestru precum şi devoţiunea milioanelor de pelerini au supraîncărcat Chidambaramul cu vibraţii spirituale transformându-l în unul dintre cele mai spiritulae locuri ale planetei. Fără îndoială acesta a fost un ajutor în aspiraţiile spirituale ale tânărului Nagaraj în timpul pelerinajelor efectuate împreună cu familia sa.

Babaji Nagaraj a relevat decât puţine detalii din anii copilăriei sale, probabil doar pe cele ce le-a găsit de cuviinţă a fi formative şi instructive pentru discipolii săi. Acestea includ o descriere a unui incident legat de un fruct care creste în regiunile tropicale din Asia de sud (jackfruit). Acesta este considerată o delicateţe, la maturitate are mărimea unui pepene mai mare, conţine sute de pori suculenţi de culoarea aurului cu aroma de miere. Având în vedere că poate fi cules doar într-o perioadă care include doar câteva săptămâni anula, fructul constituie o rara delicatesa pentru copii. Era fructul favorit a lui Nagaraj. Mama lui Nagaraj la pus deoparte pentru o sărbătoare în familie. În timpul absenţei acesteia de acasă, Nagaraj a sesizat oportunitatea de a devora întregul fruct. Văzând resturile fructului la întoarcerea acesteia, mama a căzut într-o furie oarba şi a astupat gura băiatului cu o cârpă gata să-l sufoce. Din fericire Nagaraj a supravieţuit, Nagaraj a iertat-o pe mama sa pentru că era gata să-l omoare. El i-a mulţumit lui Dumnezeu că i-a arătat ca mama sa poate fi iubita fără ataşament. Iubirea lui pentru mama sa a devenit necondiţionată şi fără ataşament.

Nagaraj avea numai cinci ani, într-o zi în timp ce stătea la intrarea în templu privind mulţimea adunată pentru ceremonia religioasă, un străin l-a înşfăcat de braţ şi a fugit cu el, răpitorul era un neguţător din Beluchistan care acum face parte din Pakistan. Trăsăturile chipeşe şi pielea alba a lui Nagaraj l-au atras pe acesta, care a sesizat potenţialul profit pe care l-ar putea obţine din vânzarea băiatului ca sclav. El a plecat cu Nagaraj într-o barca spre Nord pana când au ajuns la portul care acum este cunoscut sub numele de Calcutta. Acolo Nagaraj a fost vândut unui om bogat. Noul sau stăpân era un om blând. El i-a redat acestuia libertatea la scurt timp. După cum adesea se întâmplă în asemenea cazuri, ceea ce părea să fie o mare tragedie a devenit o oportunitate pentru eliberarea lui Babaji de sub limitările şi datoriile unui gospodar brahman. După ce a fost eliberat de către blândul binefăcător, Nagaraj s-a alăturat unui mic grup de sanyasini rătăcitori. El a fost atras de fata lor radianta şi dragostea pentru Dumnezeu, în următorii ani el a mers din loc în loc cu numeroşi sanyasini studiind scripturile sacre ale Indiei. Reputaţia sa a crescut, era adesea invitat să dezbată asupra unor subiecte metafizice împreună cu pandiţi şi lideri care aparţineau diferitelor scoli esoterice. Era capabil să clarifice subiecte şi să rezolve dispute cu o erudiţie ce stârnea uimire având în vedere vârsta sa.

Drumul Spre Realizarea Sinelui

Nagaraj a simţit ca învăţăturile cu privire la scripturi nu l-au adus mai aproape de realizarea sinelui, fericirea transcendenta şi împlinire. El a devenit din ce în ce mai nesatisfăcut. Faima sa ca erudit a devenit o sursă de distragere. Cuvintele indiferent de cât de bine răsună nu pot cuprinde adevărul. Ele pot cel puţin pot să arate calea dar pentru a atinge scopul trebuie să mergi dincolo de cuvinte şi raţiune. La vârsta de 18 ani el a făcut o lungă şi dificila călătorie atât pe jos cât şi cu barca împreună cu un grup de asceţi din Benares la templul sacru din Katirgama, Sri Lanka. Katirgama este situata lângă extremitatea sudica a insulei Sri Lanka (care a purtat numele de Ceylon). Călătoria lui Babaji a durat multe luni. Aproape cu 800 de ani în urma Gautama Buddha a făcut un pelerinaj similar la templul lui Murugan din Katirgama. De atunci a devenit cel mai adorat loc din Sri

Lanka, atât pentru tamili hinduşi cât şi pentru buddhisti singalezi. Templul este administrat de preoţi buddhisti şi hinduşi. În zilele noastre o moschee musulmana a luat fiinţă acolo. Templul se afla într-o pădure lângă un mic râu cunoscut sub numele de Manicka Ganga. Din timpuri imemoriale sfinţi înţelepţi şi shiddhasi au binecuvântat cu prezenta lor aceasta pădure şi astăzi atmosfera este încărcată cu vibraţii spirituale.

Nagaraj l-a întâlnit pe marele siddha Boganathar la Katirgama şi văzând măreţia acestuia a devenit discipolul său. Sub un copac banyan, timp de şase luni Nagaraj a practicat o intensă sadhana (practica yoga) care a constat în special în kriyasurile (tenicile de meditaţie) în care a fost iniţiat de Boganathar. Tapas-ul (practica intensiva yoghina) A fost făcut pentru o lungă perioadă fără pauza. Iniţial timp de 24 de ore şi mai târziu de-a lungul a mai multor zile, săptămâni culminând cu 48 de zile. În timpul acestei perioade, Boganathar l-a supravegheat şi iniţiat în mod progresiv în kriyasurile avansate. Meditaţia a eliberat mintea sa de limitări, acesta experimentând realitatea absoluta nediferenţiata. În stagiile timpurii ale comuniunii cu Dumnezeu (Sarvikalpa Samādhi) conştiinţa s-a unit cu Spiritul Cosmic; forţa vieţii s-a retras din corpul fizic lăsându-l complet nemişcat şi rece ca şi cum ar fi fost mort. Experienţele de samādhi s-au adâncit gradual de-a lungul lunilor. Ele au atins apogeul cu viziunea Domnului Kumaraswamy (Murugan) care a apărut în forma sa de tânăr etern.

În timpurile vechi siddhasi precum Thirumoolar, Agastyar, Boganathar şi Roma Rishi au realizat că pot experimenta şi manifesta Divinul nu numai în planul spiritual al existentei. Divinitatea poate cobora şi în planurille mai joase ale cunoştinţei: intelectual, mental, vital şi fizic. Deci şi corpul fizic poate atinge perfecţiunea şi poate deveni nemuritor. Boganathar l-a direcţionat pe discipolul sau Babaji să caute acest obiectiv din Siddhantha Yoga şi la trimis să primească iniţiere în Kriya Kundalini Prāṇāyāma de la legendarul Shiddha Agastyar din Courtrallam din zona dealurilor Pothigai din Tamil Nadu, în care se afla actualmente districtul Tinnevely. Babaji a făcut o călătorie pe jos la Courtrallam în sudul Indiei şi a ajuns la unul dintre cele 16 templuri dedicate lui Dumnezeu sub aspectul Mamei Divine, unde a făcut un solemn legământ să rămână pana când Agastyar îl va iniţia în secretele Yoga. După ce s-a aşezat într-o anumită asana (postura de meditaţie) a închis ochii şi a început să se roage, s-a rugat

cu tot trupul, inima, mintea şi sufletul timp de zile întregi. El s-a rugat ca Agastyar să vină şi să-l iniţieze. Câţiva pelerini, recunoscând măreţia acestuia, l-au hrănit şi i-au dat apa sa bea, în ciuda ploii, insectelor, căldurii, aspiraţiia sa a fost atât de intensa că nu a vrut să părăsească locul. Când îndoilile l-au asaltat el s-a rugat cu şi mai multă fervoare. Când amintirile vieţii lui, a pregătirii lui şcolare şi a faimei au ajuns la el, le-a comparat cu praful care se spulbera în jurul lui. Nimic nu mai era important pentru el nici măcar moartea. El nu a permis fricii de suferinţă sau de moare să-l asalteze, iubirea lui pentru Agastya ca personificare a Divinităţii pe care o cauta creştea zi de zi împrăştind norii disperării, plictiselii care ameninţau să-l înconjoare din toate părţile. Trupul sau fizic a devenit din ce în ce mai slăbit, Babaji l-a privit ca şi când nu ar fi fost al său. Babaji şi-a pus viaţa sa în mâinile lui Dumnezeu şi a ştiut că Dumnezeu, ori îi va îndeplinii dorinţa de a-l vedea pe Agastya ori îl va face să moară. Nu mai avea niciun motiv să mai trăiască fără să primească iniţiere de la Agastyar. În a 48-a zi când Babaji era la capătul puterilor el a repetat mereu numele „Agastyar”. Brusc Marele Siddha a apărut din pădure şi a venit lângă Babaji. Inima lui Agastyar a fost înmuiată de Nagajar. Agastyar l-a chemat pe Nagaraj cu o voce blândă şi apoi l-a îmbrăţişat. După ce i-a dat apa şi mâncare Agastyar la iniţiat în secretele Kriya Kundalini Prāṇāyāma sau „Vasi Yoga M” după cum mai este menţionată în scrierile siddhaşilor, apoi la direcţionat pe Babaji să meargă la Badrinath în înălţimile munţilor Himalaya şi să devină cel mai mare siddha pe care la cunoscut omenirea.

Badrinath este situat în munţii Himalaya la câţiva km de la graniţa cu Tibetul, El se afla la confluenta râurilor Rishi Ganga şi Alaknanda. În apropiere pe cursul râului Alaknanada este o cascadă, Fapt Kund. Joshimath, cel mai apropiat oraş este denumit după una dintre cele patru faimoase mănăstiri înfiinţate de Adi Shankaracharya. El se afla la o distanţă de 24 de km sud de Badrinath. Zăpezile blochează calea de la Joshimath către Badrinath între jumătatea lui octombrie şi începutul lui mai. Numai cei mai curajoşi dintre yoghini sunt capabili să trăiască la Badrinath pe tot timpul anului. Badrinath a fost sanctificat de mii de ani prin prezenta pustnicilor, yoghinilor, rishilor şi siddhaşilor. Acolo se afla şi un temlu dedicat lui Sri Badrinarayan (Vishnu). În acest templu se afla o piatră în care este sculptata o figura de bărbat tânăr stand în lotus care seamănă izbitor

cu Babaji. Ea a fost adusa aici de către Adi Shankaracharya, care a găsit-o lângă răul Alaknanda după ce a fost ghidat către ea printr-o viziune.

Babaji a făcut un lung pelerinaj la Badrinath şi apoi a petrecut 18 luni singur practicând intensiv toate kriyasurile yoghine primite de la Agastyar şi Boganathar. După 18 luni a intrat în starea de soruba samādhi prin care Divinitatea coboară se uneşte şi transforma toate structurile fiinţei (spiritual, intelectual, mental, vital şi fizic). Trupul fizic nu mai este supus procesului de îmbătrânire şi emana o luminescenta aurie

Misiunea Lui Babaji

Babaji şi-a luat misiunea de a ajuta umanitatea în drumul către realizarea lui Dumnezeu. De obicei el o face anonim, cei care sunt ajutaţi de el în general nu ştiu care este sursa ajutorului. Misiunea lui Babaji include şi ajutorul profeţilor (Yogananda, 1969, p. 306). În cazul câtorva suflete deosebite cum ar fi Adi Shankaracharya, Kabir, Lahiri Mahasaya, Yogi S.A.A. Ramaiah şi V.T. Neelakantan, Babaji a apărut şi le-a dat iniţiere. Babaji a promis să rămână în corpul sau fizic mereu vizibil câtorva persoane din lume noastră fizica (Yogananda, 1969, p. 312). Babaji i-a spus lui Lahiri Mahasaya despre kriya yoga că a fost data lui Krishna pentru Arjuna şi ca Patañjali şi Iisus Christos ştiau de ea şi ca aceasta a fost data şi sfântului Ioan, Pavel şi altor discipoli (Yogananda, 1969, p.244 – 245).

Adi Shankaracharya a fost iniţiat de Babaji în Kriya Kundalini Prananyama şi Dhyāna. Babaji i-a relatat acest lucru discipolilor lui direcţi, Lahiri Mahasaya şi lui S.A.A. Ramaiah. Paramahansa Yogananda a afirmat de asemenea acest lucru (Yogananda, 1969, p.306). Adi Shankaracharya a reformat practicile religioasă hinduse prin scrieri, dezbateri, pelerinaje şi înfiinţarea a patru principale mănăstiri în Sudul Indiei, la Stingeri.

În secolul al XV-lea Babaji la iniţiat pe marele sfânt şi poet Kabir care a căutat să aducă armonie între hinduşi şi musulmani (Yogananda, 1969, p.306, 349; Ramaiah, feb.1954). La ceremonia funerara a acestui sfânt hinduşii şi musulmanii s-au certat pe rămăşiţele acestuia fiecare grup dorind să-l înmormântezre după

propriile obiceiuri. Când a fost ridicat capacul sicriului corpul sau dispăruse, în locul acestuia fiind un strat de flori. Acestea au fost împărţite între cele două grupuri.

În ultima jumătate a secolului al XIX-lea Babaji a început o nouă etapa în misiunea sa. În 1861 l-a iniţiat pe Lahiri Mahasaya şi i-a dat sarcina sa iniţieze şi alţi sinceri căutători. Babaji i-a cerut să trăiască ca un familist spre a fi un exemplu pentru toţi care caută realizarea sinelui. Lahiri Mahasaya a afirmat ca prin simpla repetare cu reverenţă a numelui lui Babaji se primeşte o binecuvântare. Sri Yukteswar, discipolul lui Lahiri Mahasaya care l-a întâlnit de trei ori pe Babaji în carne şi oase a dus mai departe torta ştiinţei kriya yoga şi a înfiinţat numeroase ashramuri la Puri şi Serampore, India. La intiativa lui Babaji, Sri Yukteswar a trimis unul din principali săi discipoli, Paramahansa Yogananda în America pentru a preda mai departe Kriya Yoga în 1920.

În 1942 Babaji a decis să acorde un nou acces către Kriya yoga şi să răspândească mesajul său, prin două suflete, S.A.A. Ramaiah în Madras şi V.T. Neelakantan în Calcutta. S.A.A. Ramaiah a absolvit geologia la Universitatea madras, India. În ajunul plecării în America pentru studiile post universitare el a contactat o tuberculoza în oase, el a petrecut 6 ani în suferinţa timp în care a devenit un adept al meditaţiei. Mowna Swamy un sfânt şi devot al marelui Sai Baba din Shirdi i-a dat un talisman special cu instruciuni de a folosi preparate āyurvedice. El a prezis că se va însănătoşii într-o luna dacă acest sfat va fi urmat. Babaji la vindecat de tuberculoza osoasa la scurt timp după întâlnirea cu Mowna Swamy. Mai întâi el a avut o viziune cu Sai Baba guru lui Mowna Swamy care la întrebarea lui Ramaiah dacă este Gurul sau a răspuns ca acesta va apărea în scurt timp. El i-a revelat o viziune cu Babaji. La scurt timp după aceasta Ramaiah într-o stare de descurajare şi suferinţa a încercat să-şi ia viaţa ţinându-şi respiraţia. În timp ce făcea asta, brusv a auzit o voce dulce melodiasa: Fiul meu nu-ţi lua viaţa. Dă-mi-o mie. Uimit, a tras aer în piept şi a decis să se abandoneze lui Babaji, a cărei voce i-a recunoscut-o. În dimineaţa următoare, picioarele sale arătau remarcabile semne de însănătoasire. Spre uimirea familiei şi a medicilor, în câteva zile s-a însănătoşit complet. În timpul perioadei de însănătoşire a avut o viziune cu Babaji şchiopătând, când l-a întrebat motivul pentru care şchioapătă, Babji i-a spus ca a preluat tuberculoza pentru a aduce însănătoşirea

discipolului. Babaji l-a iniţiat pe S.A.A. Ramaiah în tehniciile de kriya lângă Badrinath în jurul anului 1955 în Himalaya.

V.E. Neelakantan a fost un faimos jurnalist şi licenţiat al universităţii din Madras. El a suferit teribil de boli cum ar fi diabetul, dizenteria şi febra mare. În nenumărate ocazii Babaji l-a vindecat. Acest lucru i-a permis să continue scrierea celor 3 cărţi care i-au fost dictate de Babaji. În timp ce scria Neelakantan a afirmat ca odată ce cărţile vor fi scrise nu contează dacă va trăi să le vadă publicate. Atunci a început să tremure şi s-a prăbuşit. Babaji a sărit după scaun şi l-a prins într-o îmbrăţişare apoi i-a sărutat fruntea, ştergându-i lacrimile spunându-i că va rămâne pentru totdeauna cu trupul fizic la vârsta de 51 de ani precum sfântul Markandeya pe care Shiva l-a făcut să rămână pentru totdeauna tânăr de 16 ani.

Babaji le-a cerut lui S.A.A. Ramaiah şi V.T. Neelakantan să înfiinţeze „Kriya Babaji Sangah" o societate de yoga dedicata învăţăturilor kriya yoga şi activităţile de caritate, educaţionale şi spirituale.

Misiunea lui Babaji include ajutorul acordat umanităţii pentru realizarea lui Dumnezeu şi implicit prin Viziunea Universală a Iubirii, transformarea acestei lumi într-un paradis divin. Misiunea lui Babaji continua să se manifeste prin munca celor care având-l ca sursa de inspiraţie se întorc la el cât şi prin munca celor care exprima iubirea pura în gând cuvânt şi fapta. Oriunde este iubire, acolo este Babaji

Ashramul lui Babaji: Găuri Shankar Peetam

Ashramul lui Babaji de lângă Badrinath este cunoscut sub numele de Găuri Shankar Peetam. A fost descris de V.T. Neelakantan. Acestuia I s-a permis să o vizita astrală de două ori la jumătatea lunii octombrie, 1953. Neeklakantan s-a regăsit brusc în afara corpului sau care se afla în Madras, India şi a descoperit că se afla într-un alt corp, alături de Babaji în ashramul său. Descrierea ashramului şi activităţile din cadrul acestuia sunt date mai jos.

Ashramul este situat lângă Badrinath, într-o zonă înconjurată din toate părţile de stânci ascuţite, cu un rând de peşteri la baza lor. Peştera lui Babaji este cea mai mare. În partea opusa acestei peşteri se afla două izvoare asemănătoare unor mici cascade. Locuitorii

ashramului care numărau 14 persoane în timpul acestei vizite din 1953 folosesc primul izvor, mai mare, pentru îmbăiere, iar pe cel mai mic pentru apa potabila. Apa acestor izvoare formează două cursuri care se împreunează la capătul opus al acestei zone şi apoi dispar printr-un tunel subteran, la fel cum au apărut. Chiar şi noaptea, aceasta zona este luminata bine deşi nu este nicio sursa vizibila de lumină. O forţă misterioasa îi ţine departe pe cei care vor să se apropie mai mult de o mila de acest ashram. Astfel, nimeni nu poate ajunge la ashram fără permisiunea lui Babaji.

În timpul acestei vizite astrale, rezidenţii ashramului erau aşezaţi în cerc, în faţa peşterii lui Babaji, luând masa. Hainele lor aveau culoarea alba, cu excepţia lui Babaji, a cărei dhoti era de culoare roşie aprins. În timpul mesei, ei au vorbit în hindi şi engleza. Figurile lor radiante exprimau bucurie mare şi fericire.

Printre rezidenţi se afla şi sora lui Babaji (care este de fapt verişoara după tata), Mataţi Nagalakshimi Deviyar (cunoscuta şi sub numele de Annai). Ea purta un sari de bumbac, de culoare albă, cu margini verzi şi un sal lung roşu, în jurul gâtului. Este o femeie foarte frumoasă, cu pielea alba, slăbuţă şi mai înaltă decât fratele ei. Fata ei lunguiaţa, în care se evidenţiază oasele fetei, aminteşte din fata de cea a lui Kashi, discipolul lui Paramahansa Yogananda şi din lateral de cea a sotiei lui Neelakantan.

Annai răspunde de organizarea ashramului. Ea prepara zilnic o masa vegetariana care se serveşte la amiaza. Ea are o mare grija de o planta foarte mare care în India poartă numele de tulasi, care este aşezată deasupra unui altar, „peetam". Zilnic ea se închină lui „Tulasi Devi", o mare devota a Domnului Krishna (este vorba de un ritual de puja). Lui Tulasi Devi I s-a acordat de către Domnul Krishna onoarea de a rămâne în prezenta Lui în eternitate, sub forma unei plante de tulasi, în locuinţa Lui celesta.

Modul favorit de adorare pentru Annai este să se închine la picioarele Domnului ei, Babaji, printr-o ceremonie cunoscuta sub numele de Pada Posăi. „Pada" înseamnă picior, iar „posăi" înseamnă adoraţie cu ofranda de flori. În timpul acestei ceremonii ea aşază cu multă adoraţie picioarele lui Babaji într-un recipient de argint, le spala şi le masează cu esenţe aromatizante preţioase. Apoi acoperă picioarele cu cenuşa „vibhuti" (rezultată din focul în faţa căruia se face iniţierea în mantre) şi cu flori care cresc în zona ashramului. Ceilalţi

localnici ai ashramului includ mai mulţi oameni cu bărbi lungi, care ajungă până în zona buricului. Un fost conducător musulman, după ce i-a oferit armata sa şi bogăţiile sale, care a fost refuzat de Maestru, s-a oferit pe sine însuşi şi astfel a fost acceptat ca discipol. Mai erau şi o domnişoară şi o fată de aproximativ 10 ani, şi de asemenea, Swami Pranabananda, „sfântul cu două corpuri". Acesta este menţionat în cartea lui Paramahansa Yogananda, Autobiografia unui Yoghin. Paramahansa spune ca el a intrat în mahasamadhi în faţa unei mulţimi formate din numeroşi discipoli, şi a declarat că se va renaşte în curând şi va trăi alături de Babaji, în Himalaya. Aici sub ghidanta lui Babaji a atins soruba, samādhiul care i-a conferit nemurirea fizica. El are grija de grădina ashramului. Dintre discipolii lui Babaji, doar Amman (Swami Pranabananda) şi Annai, au atins soruba samādhi. Trecând peste limitările conştiinţei egotice, ei îi ajuta pe toţi cei care împărtăşesc acelaşi ideal spiritual ca şi ei. Annai ajuta practicanţii Kriya Yoga în timpul orelor de meditaţie de la miezul nopţii să-şi cureţe subconştientul în timpul iniţierii în Kriya Dhyāna Yoga. Amman Pranabananda, ca maestru în a patra tehnica de meditaţie, ajuta practicanţii să-şi atingă marele lor potenţial de inspiraţie intelectuală.

Mulţi sfinţi şi înţelepţi au realizat pe Dumnezeu în planurile mental şi spiritual. Totuşi, doar câţiva s-au abandonat complet Conştiinţei Divine şi i-au permis acesteia sa coboare şi la nivelul planului vital şi al celulelor din corpul fizic, astfel ca fără aceasta realizare mulţi au fost supuşi forţei bolilor, bătrâneţii şi morţii. Aceste planuri inferioare rămân ultimul bastion al egoului şi subconştientului limitat. Pentru toţi devoţii şi practicanţii Kriya Yoga, Babaji, Annai şi Amman servesc ca măreţe exemple ale dăruirii de sine. Ei sunt la propriu, întrupări în viaţă ale Divinităţii. Locuitorii ashramului se conformează unui program zilnic care se centrează în jurul practicii sadhanei yoghine, care include asane, prāṇāyāma, meditaţie, mantra şi bhakti yoga. Neelakantan spunea ca fiecare se trezeşte la ora patru dimineaţa. După ce se îmbăiază, ei practica yoga, cu accent pe prāṇāyāma. După amiaza îşi urmează sadhana individuală, consultându-se ocazional cu Babaji, în ceea ce priveşte practica tehnicilor.

Personalitatea iubitoare a lui Babaji, căldurosul sau simt al umorului şi compasiunea sa universala, îl fac îndrăgit de către toţi. Dacă cineva ar alege un cuvânt care l-ar descrie cel mai bine, atunci

acesta ar fi „umilinţă”.

Potrivit altor mărturisiri ale unor martori, dimineaţa rezidenţii ashramului, stau în cerc şi canta în jurul unui foc mare „homa” în faţa peşterii lui Babaji. Cântecul favorit este „Om Kriya Babaji Nama Aum”. „Om” sau „Aum” reprezintă sunetul universal experimentat atât în interior cât şi exterior. „Nama” deriva din „Namaha”, care înseamnă „salut”. Este cantat într-o mare varietate de melodii şi ritmuri. În timpul celebrării sărbătorii de Guru Purnima, la începutul lui iulie sunt oferite flori la picioarele lui Babaji de către toţi locuitorii ashramului. „Mama” ashramului, Annai Nagalakshmi este adorata de către toţi ca fiind o întrupare a Mamei Divine, Shakti Universala.

În discursuri Babaji vorbeşte despre El ca fiind Existenta, Adevăr şi Beatitudine Absoluta. A făcut referinţă la El ca fiind Personalitatea Impersonala a universului, totul într-unul şi unul în tot, nemuritorul, infinitul şi eternul Sine.

Racticantii Kriya yoga, trebuie să înţeleagă faptul ca „cerul pe pământ”, Găuri Shankar Peetam, exista nu numai în Himalaya, dar şi în inimile devoţilor lui Babaji. Ashramul sau fizic rămâne inaccesibil, pentru ca Babaji prefera să lucreze în tăcere şi anonim în lume, ajutând miile de devoţi şi milioanele de suflete să-şi atingă pacea interioară. El trimite prin razele Sale, mesajul de Iubire Universala şi Pace către Toţi.

După ce am citit aceasta minunata carte scrisa de Marshall Govindan, am cerut referinţe suplimentare despre ashramul lui Babaji la câţiva practicanţi Kriya Yoga din America. Ei mi-au spus că au fost foarte multe persoane care au încercat să ajungă în acest loc, dar ce fiecare dată întâmplări neprevăzute s-au împotrivit acestor tentative, fie că a fost vorba de lipsa de încredere sau intervenţia grănicerilor chinezi, având în vedere faptul ca ashramul se afla în apropiere de graniţa cu China. Se pare că este voinţa lui Babaji care face ca doar cei care merită să ajungă la El. Se poate spune ca aceeaşi loc este cea mai inaccesibila zona din lume. Paramahansa Yogananda spunea ca Babaji are o putere prin care poate influenta prin gând celelalte persoane. El poate vorbi în orice limba de pe Pământ. Nenumărate puteri îi sunt atribuite. Pentru un maestru desăvârşit orice este cu putinţă. Babaji este o dovadă vie a faptului că fiecare din noi putem atinge perfecţiunea.